

# Китоби Дониёл — Рақами Ҳабдах

*Пайвандҳои нубувватӣ: Ҳайкали тиллоии Набукаднесар ва қонуни якшанбе*

Jeff Pippenger

2023-12-12

Хоҳар Уайт бисёр вақт ҳайкали тиллоиро дар саҳрои Дуро ҳамчун қонуни якшанбе муаррифӣ мекунад.

«Шанбеи бӯте барпо карда шудааст, чунон ки ҳайкали тиллоӣ дар саҳроҳои Дуро барпо карда шуда буд. Ва ҳамчунон ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил, фармон баровард, ки ҳамаи онҳое ки ба ин ҳайкал сачда накунад ва онро парастӣш нанамоянд, бояд кушта шаванд, ҳамчунин эълоне дода хоҳад шуд, ки ҳамаи онҳое ки муассисаи якшанbero эҳтиром накунад, бо зиндонӣ шудан ва марг чазо дода хоҳанд шуд. Ҳамин тавр Шанбеи Худованд зерӣ по поймол карда мешавад. Аммо Худованд эълон кардааст: “Вой бар ҳоли онҳое ки аҳкоми золимона муқаррар мекунад, ва ситамеро менависанд, ки худ таъйин намудаанд” [Ишаё 10:1]. [Сафанё 1:14–18; 2:1–3, иқтибос шудааст.]» Manuscript Releases, volume 14, 91.

Дар ин порчаи махсус Хоҳар Уайт ба китоби Сафанё истинод мекунад, ва бо ин амал ба пайванди нубуввати боби ду ва боби сеюми Дониёл меафзояд. Сафанё муайян месозад, ки қавми Худо бояд пеш аз содир шудани фармон гирд оянд. Ё ҳамчунин паёми карнайро муайян месозад, ки рамзи паёми огоҳкунандааст, ки бар зидди шаҳрҳо (Иёлатҳо) ва бурҷҳо (Калисоҳо) равона шудааст. Ё як гирдиомаданро муайян месозад, ки он унсури «ҳафт бор» аст ва ҳангоми пешкаш шудани дуои Ибодот бисту шаш ба вуқӯ меафзояд. Ё «миллате ки матлуб нест»-ро муайян месозад, ва дар айни ҳол омадани довари иҷроии Худоро таъкид мекунад, ки аз қонуни якшанбе оғоз ёфта, то Омадани Дуюми Масеҳ шиддат мегирад.

Он чи баромадани фармони қонуни рӯзи якшанбе ташаккул ёфтани сурати ҳайвон аст. Ташаккул ёфтани сурати ҳайвон озмоиши аёнест, ки бо он касоне аз қавми Худо рӯ ба рӯ мегарданд, ки қаблан аз озмоиши ғизоӣ гузаштаанд. Пеш аз фармон, ки сеюм аст (санҷиши ҳалқунанда), қавми Худо, ки Сафанё онҳоро «миллате, ки матлуб нест» меномад, ба ҷамъ омадан даъват карда мешаванд. Нубуввати аввалини Ҳизқиёл паёми ҷамъ омадан аст, вале он танҳо барои касоне амалӣ мегардад, ки ҳолати парокандагии худро дарк мекунад ва дуои бисту шашуи Левизодро, чунон ки Дониёл дар боби нӯҳ кард, ба ҷо меоваранд.

Рӯзи бузурги Худованд наздик аст, наздик аст ва бисёр шитоб мекунад, ҳатто овози рӯзи Худованд: марди пурқувват дар он ҷо талх нола хоҳад кард. Он рӯз рӯзи ғзаб аст, рӯзи тангӣ ва изтироб, рӯзи вайронӣ ва харобӣ, рӯзи торикӣ ва тирагӣ, рӯзи абрҳо ва зулмоти ғализ, рӯзи карнай ва хушдор бар зидди шаҳрҳои ҳисордор ва бар зидди бурҷҳои баланд. Ва Ман бар одамон тангӣ хоҳам овард, ба тавре ки мисли кӯрон роҳ хоҳанд рафт, зеро бар зидди Худованд гуноҳ кардаанд; ва хуни онҳо мисли хок рехта хоҳад шуд, ва ҷисми

онҳо мисли ахлот. На нуқраи онҳо ва на тиллои онҳо онҳоро дар рӯзи ғазаби Худованд наҷот дода хоҳад тавонист; балки тамоми замин бо оташи ғайрати Ё фурӯ бурда хоҳад шуд, зеро Ё барои ҳамаи сокинони замин ҳатто нобудии зуд ба амал хоҳад овард. Худро гирд оваред, оре, гирд оед, эй қавме ки писандида нест; пеш аз он ки ҳукм зоҳир шавад, пеш аз он ки рӯз мисли қох бигзарад, пеш аз он ки ҳашми шадидаи Худованд бар шумо ояд, пеш аз он ки рӯзи ғазаби Худованд бар шумо ояд. Худовандро бичӯед, эй ҳамаи ҳалимони замин, ки доварию Ёро ба ҷо овардаед; адолатро бичӯед, фурутаниро бичӯед: шояд дар рӯзи ғазаби Худованд пинҳон гардед. Сафанё 1:14–2:3.

Дар Навиштаҳо «марди қавӣ» марди қудрат аст, ва нахустин ишора ба «марди қавӣ» Қидъун мебошад.

Ва фариштаи Худованд омад ва зери булуте, ки дар Ёфро буд ва ба Юоши абиезрӣ тааллуқ дошт, нишаст; ва писараш Қидъун гандумро назди чархушти ангур мекуфт, то онро аз мидёниён пинҳон дорад. Ва фариштаи Худованд ба ӯ зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Худованд бо туст, эй марди далеру шучоъ». Ва Қидъун ба ӯ гуфт: «Оҳ, эй хоҷаи ман, агар Худованд бо мо бошад, пас чаро ҳамаи ин бар сари мо омадааст? Ва қуҷоянд ҳамаи мӯъҷизаҳои Ё, ки падарони мо ба мо ҳикоят мекарданд ва мекуфтанд: “Оё Худованд моро аз Миср берун наовард?” Аммо акнун Худованд моро тарк кардааст ва ба дасти мидёниён супурдааст». Ва Худованд ба ӯ нигариста, гуфт: «Бо ҳамин қуввати худ бирав, ва ту Исроилро аз дасти мидёниён ҳалос хоҳӣ кард; магар Ман туро нафиристодам?» Ва ӯ ба Ё гуфт: «Оҳ, эй хоҷаи ман, бо ҷӣ гуна васила ман Исроилро ҳалос кунам? Инак, хонадони ман дар Манашше фақиртарин аст, ва ман дар хонаи падарам хурдтарин ҳастам». Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Албатта Ман бо ту хоҳам буд, ва ту мидёниёнро ҷунон хоҳӣ зад, ки гӯё як мард бошанд». Доварон 6:11–16.

Дар Сафанё марди қавӣ, ки ҳамчунин Қидъун аст, бояд зор-зор нола кунад. Калимаи «нидо қардан» рамзи Нидои Нимашаб дар айёми охир аст, ва калимаи «талх» ғайрати одилонро ифода мекунад. Қидъун, ё «марди қавӣ»-и Сафанё, рамзи паёми Илёс аст, ки масъулият дорад гуноҳҳои қавми Худо ва, албатта, гуноҳҳои падаронашонро ба онҳо нишон диҳад.

Бо овози баланд нидо кун, худдорӣ манамо; овози худро мисли қарнай баланд бикун, ва ба қавми Ман ҷинояти онҳоро ва ба хонадони Яқуб гуноҳҳояшонро нишон деҳ. Ишаё 58:1.

Ҳамаи анбиё дар айёми охир бо якдигар мувофиқат мекунанд; бинобар ин, паёми қарнаи Ишаё ҳамон «фарёд»-и марди пурқудрати Сафанёст, ки ӯ Қидъун аст, ва ҳамаи онҳо фиристодаи Илёс ва қори ёро дар айёми охир муайян мекунанд. Дар Ишаё оятҳои зерин гуноҳҳои онҳоро ҳамчун худсарӣ муайян менамоянд, зеро онҳо бар он боваранд, ки дар ҳақиқат Худовандро ибодат ва хизмат мекунанд.

Аммо онҳо ҳар рӯз Маро меҷӯянд, ва аз донишгани роҳҳои Ман шод мешаванд, мисли қавме ки адолатро ба ҷо овардааст ва фароизи Худои худро тарк накардааст; онҳо аз Ман аҳкоми адолатро металабанд; онҳо аз наздик шудан ба Худо лаззат мебаранд. Ишаё 58:2.

Фарёди талхи марди қавӣ ҳамон паёми Нидои Нимашаб аст, ки ошкоршавии онро дар бар мегирад, ки 18 июли соли 2020 гуноҳи ҷасуронае бар зидди Худованд буд, ки бояд аз он тавба карда ва эътироф карда шавад. Мазмуну моҳияти паёми Нидои Нимашаб ташаккули сурати ҳайвон аст, ва баъдан доварие, ки аз ҷониби Ислом бар Иёлотӣ Муттаҳида, ва сипас бар ҷаҳон оварда мешавад.

Вақте ки дуои боби бисту шашуми Левизакон дар анҷоми биёбони сеюним рӯзи Ваҳй боби ёздаҳ ба иҷро расад, гаронбаҳо ва беарзиш аз ҳам ҷудо хоҳанд шуд. Доноён ва ҷоҳилон ё рағани тиллоӣ хоҳанд дошт, ё нахоҳанд дошт, ва дар он вақт онҳо мисли «як мард»-и Ҷидъун хоҳанд буд. Мувофиқи гуфтаи Сафанё, пеш аз фармони қонуни якшанбе, Ҷидъун, ки Илос аст, ки Ҳизқиёл аст, ки марди қудратманд аст, паёми Нидои Нисфи Шабро, ҳамроҳ бо талхӣ нишон додани гуноҳи халқи Худо дар иштироки онҳо дар пешгӯии 18 июли 2020 ва кӯшиши беасоси онҳо барои сафед кардани он пешгӯии худ пас аз он ки он қомилан ноком шуд, пешниҳод хоҳад кард.

Сафанё ҷамъ омадани халқи Худоро дар рӯзҳои охир муайян мекунад, ки пеш аз фармони қонуни якшанбе ба вуқӯ меояд. Ин ҷамъ омадан ҳамчунин дар пешгӯии аввали Ҳизқиёл дар боби сию ҳафтум тасвир шудааст.

Пас, ман ҷунон ки амр дода шуда будам, нубувват кардам; ва ҳангоме ки нубувват мекардам, овозе бархост, ва инак, ҷунбише падид омад, ва устухонҳо ба ҳам омаданд, ҳар устухон ба устухони худ. Ва ҷун нигаристам, инак, пайҳо ва гӯшт бар онҳо пайдо шуданд, ва пӯст онҳоро аз боло пӯшонид; аммо дар онҳо нафасе набуд. Ҳизқиёл 37:7, 8.

Ҳизқиёл ба устухонҳои хушкидае нубувват кард, ки мурдавор дар кӯчаи он шаҳри Ваҳй, боби ёздаҳум, ҳобида буданд, он ҷо ки Худованди мо низ маслӯб шуда буд. Нахуст онҳо ба ҳам оварда мешаванд.

Ва ҷасадҳои мурдаи онҳо дар кӯчаи он шаҳри бузург хоҳад ҳобид, ки ба маънои рӯҳонӣ Садум ва Миср хонда мешавад, он ҷо низ Худованди мо маслӯб гардидааст. Ва аз миёни қавмҳо, қабिलाҳо, забонҳо ва миллатҳо одамон ҷасадҳои мурдаи онҳоро се рӯз ва ним хоҳанд дид, ва нахоҳанд гузошт, ки ҷасадҳои мурдаи онҳо дар қабрҳо гузошта шаванд. Ва соқинони рӯи замин бар онҳо шодӣ хоҳанд кард ва айшу тараб хоҳанд намуд, ва ба якдигар ҳадяҳо хоҳанд фиристод; зеро ин ду пайғамбар соқинони рӯи заминро азоб мебуданд. Ваҳй 11:8–10.

Онҳо гирд оварда мешаванд, ҳангоме ки се рӯзу ним ба анҷом расиданист. Ин се рӯзу ним замони таъхири Матто, боби бисту панҷро ифода мекунад, аммо ҳамчунин парокандашавии «ҳафт замон»-и Левиён бисту шаш аст. Онҳое ки гирд оварда шудаанд, пештар пароканда шуда буданд, ва Сафанё онҳоро ҳамчун «қавме ки писандида нест» муарриф мекунад. Қавме ки писандида нест, ҳамоноҳоянд, ки дар кӯчаҳо мурда буданд, дар ҳоле ки ҷаҳон бар ҷасадҳои мурдаи онҳо шодмонӣ мекард, аммо онҳо гирд оварда мешаванд ва сипас ба он қавме табдил меёбанд, ки ҳадафи ҳамлаи қудрати аждаҳои рӯзҳои охир мегардад, ки фӯҳишаи Сӯрро ҳамчун сари худ боло мебардоранд.

Суруд ё Забури Ософ. Эй Худо, хомӯш мабош; сокит мабош ва ором нагир, эй Худо. Зеро инак, душманони Ту ошӯб мебароранд, ва онҳое ки аз Ту нафрат доранд, сар бардоштаанд. Бар зидди қавми Ту маккорона машварат кардаанд, ва бар зидди маҳфузони Ту машварат намудаанд. Гуфтаанд: «Биёед, онҳоро аз миллат будан нобуд кунем, то ки номи Исроил дигар ба ёд оварда нашавад». Зеро онҳо якдилона бо ҳам машварат кардаанд; онҳо бар зидди Ту паймон бастаанд. Забур 83:1–5.

Нияти онҳо ин аст, ки Исроили рӯҳонии айёми охирро гирифта, онҳоро ба танӯри оташини Набукаднесар биандозанд. Вақте ки устухонҳои мурда аввалин бор «овози» Ишаъёро, ки паёми Нидои Нимашабро фарёд мезанад, мешунаванд, онҳо ҳанӯз дар биёбони сею ним рӯз қарор доранд. Сипас онҳо бояд интиҳоб кунанд, ки Тасаллибахшero, ки Масеҳ ваъда дода буд бифиристад ва онҳоро бар гуноҳи онҳо аз 18 июли соли 2020 маломат мекунад, қабул намоянд ё рад кунанд.

Тасаллӣ диҳед, тасаллӣ диҳед қавми Маро, мегӯяд Худои шумо. Ба дили Ерусалим сухан гӯед, ва ба вай нидо кунед, ки чанги вай ба анҷом расидааст, ки гуноҳи вай омурзида шудааст; зеро вай аз дасти Худованд барои ҳамаи гуноҳҳои худ дучанд гирифтааст. Овози нидокунандае дар биёбон: Роҳи Худовандро тайёр кунед, барои Худои мо дар саҳро шоҳроҳе рост созед. Ҳар водӣ баланд хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад гардид; ва қачӣ рост хоҳад шуд, ва ҷойҳои ноҳамвор ҳамвор хоҳанд гардид. Ва ҷалоли Худованд ошкор хоҳад шуд, ва тамоми башар онро якҷоя хоҳанд دید; зеро даҳони Худованд инро гуфтааст. Ишаъё 40:1–5.

Порчае, ки кори овози нидокунанда дар биёбонро муайян мекунад, дорои баъзе маълумоти бисёр муфасссал аст. Паёми ӯ бар ошкорсозии хислати Масеҳ асос меёбад, чунон ки аз он далолат мешавад, ки «ҷалол», ки хислати Масеҳ аст, ошкор хоҳад шуд. Ваҳйи Исои Масеҳ, ки андаке пеш аз анҷоми муҳлати имтиёз кушода мешавад, бозкушоии хислати Масеҳ аст, чунон ки бо он ҷанбаи хислати Ӯ, ки ҳамчун Алфа ва Омега муаррифӣ шудааст, нишон дода мешавад. Ҳамчунин ошкор карда хоҳад шуд, ки хислати Ӯ «ростӣ» аст.

Ҷузъиёти дигар ин аст, ки вақте овоз ба нидо қардан оғоз менамояд, ӯ ҳанӯз дар биёбони сеюним рӯз қарор дорад, зеро ӯ дар биёбон нидо мекунад. Аз нигоҳи нубувватӣ, вақте ки кори ӯ оғоз меёбад, он ду шоҳид ҳанӯз дар кӯчае, ки аз миёни водии Ҳизқиёл мегузарад, мурда хобидаанд. Ҳақиқати мушаххаси дигар ин аст, ки вақте овоз кори худро оғоз мекунад, тамоми ҷаҳон ба ин паём дастрасӣ хоҳад дошт. Мушоҳидаи дигар ин аст, ки ин паём дар давраи рӯзҳои охир дода мешавад, вақте ки Масеҳ гуноҳҳои яксаду чилу чор ҳазорро маҳв менамояд, зеро маъсияти онҳо омурзида шудааст. Он ҳақиқати андӯхборе, ки низ «сатр бар сатр» ошкор мегардад, ин аст, ки танҳо онҳое, ки ба талаботи Инчил ҷавобгӯ мебошанд, он омурзишero дарёфт хоҳанд кард, ки дар он таърих ба анҷом расонида мешавад.

Танҳо онҳое ки ба талаботе, ки бо дуои Левитус бисту шаш вобаста аст, ҷавоб медиҳанд, гуноҳҳои худашон ва гуноҳҳои падаронашон маҳв карда хоҳанд шуд, зеро онҳо «барои ҳамаи гуноҳҳояш дукарата» гирифтаанд. «Дасти» Худованд, ки бо гуноҳҳои онҳо ва гуноҳҳои падаронашон алоқаманд аст, рамзи ноумедии аввал аст, ки дар он Худованд дасти Худро бар як иштибоҳ ниғаҳ дошт, ки ноумедии аввалро ба вучуд овард. Дар таърихи

миллеритӣ дасти Ў халқи Худоро аз дидани як ҳақиқати пинҳон боздошт. Дасти Ў дар он таърих рамзи инояти илоҳии Ў буд. Дар айёми охир дасти Ў рад кардани як ҳақиқати ошкоршударо аз ҷониби халқи Худо ифода мекунад, ва пас аз он дасти Ў рамзи довари илоҳии Ў мебошад.

Бо овози аввалин нубуввати Ҳизқиёл мурдагон бо ҳам пайваста шакл мегиранд, вале ҳанӯз ҳамчун лашкари азиме барпо намешаванд. Нубуввати дуёми Ҳизқиёл дар боби сиё ҳафтум инро ба анҷом мерасонад, бо овардани нафасе, ки аз чор бод меояд.

Пас Ў ба ман гуфт: «Ба бод нубувват кун, нубувват кун, эй писари одам, ва ба бод бигӯ: “Худованд Худо чунин мегӯяд: Аз чор бод биё, эй рӯҳ, ва бар ин кушташудагон бидам, то зинда шаванд.”» Пас ман, чунон ки Ў ба ман амр фармуда буд, нубувват кардам, ва рӯҳ ба онҳо даромад, ва онҳо зинда шуданд ва бар пойҳои худ истоданд, лашкари бағоят бузург. Пас Ў ба ман гуфт: «Эй писари одам, ин устухонҳо тамоми хонадони Исроил мебошанд; инак, онҳо мегӯянд: “Устухонҳои мо хушк шудаанд, ва умеди мо барбод рафтааст; мо қомилан бурида шудаем.” Бинобар ин нубувват кун ва ба онҳо бигӯ: “Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, эй қавми Ман, Ман қабрҳои шуморо хоҳам кушод, ва шуморо аз қабрҳоятон берун хоҳам овард, ва шуморо ба замини Исроил хоҳам овард. Ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки қабрҳои шуморо кушодам, эй қавми Ман, ва шуморо аз қабрҳоятон берун овардам. Ва Рӯҳи Худо дар шумо хоҳам ниҳод, ва шумо зинда хоҳед шуд, ва шуморо дар замини худатон ҷой хоҳам дод; он гоҳ хоҳед донист, ки Ман, Худованд, инро гуфтаам ва онро ба амал овардаам”, мегӯяд Худованд». Ҳизқиёл 37:9–14.

Он нафаси пешгӯии Ҳизқиёл паёми муҳргузорист, зеро он аз чор бод меояд.

Ва баъд аз ин чизҳо ман чор фариштаро дидам, ки бар чор кунҷи замин истода буданд ва чор бодҳои заминро нигоҳ медоштанд, то бод бар замин, на бар баҳр ва на бар ҳеч дарахте навазад. Ва фариштаи дигареро дидам, ки аз ҷониби шарқ боло меомад ва мӯҳри Худои зиндаро дошт; ва ӯ бо овози баланд ба он чор фариштае нидо кард, ки ба онҳо дода шуда буд, ки ба замин ва баҳр осеб расонанд, ва гуфт: «Ба замин, на ба баҳр ва на ба дарахтон осеб нарасонед, то даме ки мо бандагони Худои худро бар пешониҳояшон мӯҳр занем». Ваҳй 7:1–3.

Чор бод аз шарқ бармехезанд, ва ба маънои нубувватӣ, ислом ҳам «боди шарқӣ» аст ва ҳам «фарзандони шарқ». «Нафаси» Ҳизқиёл, ки ҷисмҳои шаклгирифтаре ба «лашқари бузург ва бисёр азим» табдил медиҳад, ҳамон паёмест, ки саду чилу чаҳор ҳазорро мӯҳр мекунад. Паёми мӯҳргузорандаи боби ҳафтуми Ваҳй аз шарқ бармехезад. Он паём, паёми Фарёди Нимаи Шаб аст, ва Сафанё онро ҳамчун бонги карнай, «бонги хушдор бар зидди шаҳрҳои ҳисордор, ва бар зидди бурҷҳои баланд» муайян мекунад.

Манора рамзи калисо аст.

«Дар ин масал, соҳибхона Худоро ифода мекард, тоқзор — қавми яҳудиёро, ва девор — шариати илоҳиро, ки ҳимояи онҳо буд. Бурҷ рамзи маъбад буд.» Орзуи асрҳо, 597.

Шаҳр дар пешгӯии Китоби Муқаддас подшоҳист. Папагӣ «Бобил», «он шаҳри бузург» аст. Фаронса ва баъдтар Иёлотӣ Муттаҳида «шаҳри бузург»-и «Садӯм ва Миср» мебошанд. Ерусалим «шаҳри бузург» аст, ки аз осмон нозил мешавад. Паёми Сафанё бар зидди шаҳрҳо ва бурҷҳост, ё бар зидди иттиҳоди калисо ва давлат, ки мувофиқи таъриф сурати ҳайвон аст. Ин ҳамон паёми «пинҳонӣ»-и боби дуюми китоби Дониёл аст.

Чанде пеш аз фармони қонуни якшанбе, яъне озмоиши ҳайкали тиллоии Набукаднесар дар боби сеюми китоби Дониёл, ҳасадҳои мурдагон бедор мешаванд ва ба лашкари азиме табдил меёбанд, то паёмро эълон намоянд, ки ташаккули иттиҳоди калисо ва давлатро муайян ва ба муқобили он барҳезад, ҳамзамон низ муайян месозад, ки Ислом он абзори иноятomezест, ки Худо онро ба қор мебарад, то довариҳои Худо бар онҳое, ки ибодати якшанберо таҳмил мекунанд, ҷунонки дар таърихи гузашта қардааст, иҷро намояд. Паём муайян месозад, ки вақте ҳайкал қомилан ташаккул ёфта, нишони ҳайвонро таҳмил мекунад, доварӣ иҷро хоҳад шуд.

Дар боби сеюми китоби Дониёл ҳеҷ ишораи мустақиме ба сурати ҳайвон, ки ба қонуни рӯзи якшанбе мебарад ва дар он ба қомолоти худ мерасад, нест; аммо паёми сеюм бе паёми якум ва дуюм вучуд дошта наметавонад, зеро боби дуюми Дониёл бояд дар қушоиши ҳақиқатҳое, ки дар боби сеюми Дониёл тасвир ёфтаанд, дарбар гирифта шавад. «Сирри» хоби он сурат дар боби дуюм қавми Худоро ҳамчун қасоне муайян мекунад, ки ба дарки паёмадҳои ҳаёт ва қомати сурати ҳайвони Набукаднесар мерасанд.

Мантиқи муқаддас тақозо мекунад, ки вақте Набукаднесар қарор дод, ки қароии бути тиллоии худ қаросими тақдир қаргӯзор намояд, он бут бояд аввал сохта мешуд, ва қарозандагон низ мебоист қусиқие, ки дар он қаросим қенавохтанд, машқ мекарданд. Қозим буд, ки омодагии пешақӣ қароии сохтмон дар тӯли қуддате сурат қирад: қофтақорӣ, қузоштани таҳқурсӣ, қардоштани дорбад, ва қарғуомади қорқарон; ва он омодагӣ ҳамон ташаккули ҳайкали хоби Набукаднесар буд, аммо тақаббури Набукаднесар муқаррар қард, ки ҳайкали танҳо як ҳайвон сохта шавад, на қамаи подшоҳиҳое ки дар пешгӯии Китоби Муқаддас омадаанд. Сохта шудани он ҳайкал ҳамон озмоишест, ки қавми Худо бояд пеш аз бақта шудани муҳлати имтиёз, ва пеш аз он ки мӯҳр зада шаванд, пеш аз он ки қусиқӣ садо диҳад, аз он қузаранд.

Мантиқи муқаддас ҳамқунии нишон медиҳад, ки Шадрах, Мешах ва Абеднағӯ ягона қуломони ибрий набуданд, ки омодагии пешақиро қароии қаросими тақдиси ҳайкали тиллоӣ мушоҳида қарданд. Онҳо фақат ягона ибрийе буданд, ки паёмадҳои он омодагиҳоро ҳамқун огоҳии қарг ё зиндагӣ дарқ намуданд ва қароии бўҳрони дарқешистода омодагии шаҳсии худро ба амал оварданд.

Дар қарчаи қавиштаи Хоҳар Уайт дар огози ин қалола, ӯ на танҳо фармони Сафанёро бо ҳайкали тиллоии Набукаднесар ва қонуни якшанбе ҳамоҳанг месозад, балки ҳамқунии фармони ноодилонаи Ишаёро муайян мекунад.

Вой қар онон, ки аҳқоми ноодилона содир мекунанд, ва зулмеро қенависанд, ки худ муқаррар доштаанд; то муҳтоҷонро аз адолат рӯйқардон созанд, ва ҳаққи қамбағалони

кавми Маро бигиранд, то бевазанон тўъмаи онҳо гарданд, ва ятимонро ғорат кунанд! Ва шумо дар рӯзи тафаккуд, ва дар харобие ки аз дур хоҳад омад, чӣ хоҳед кард? Ба назди кӣ барои мадад хоҳед гурехт? Ва чалоли худро дар кучо хоҳед гузошт? Ишаъё 10:1–3.

«Фармони ноодилона»-и Ишаъё ҳамон қонуни якшанбе аст, ва он барои Иёлотии Муттаҳида «рӯзи боздид» ва «харобӣ» мебошад, зеро «осиёни миллӣ» аз пайи худ «вайронии миллӣ»-ро меорад. Мувофиқи Ишаъё, ҳангоми қонуни якшанбе, ки ҳамчунин ҳайкали тиллоии Набукаднесар аст, «харобӣ» «аз дур хоҳад омад».

Инро ба ёд оваред ва мардонагӣ нишон диҳед; онро боз ба хотир оред, эй таҷовузкарон. Чизҳои пешини қадимро ба ёд оваред; зеро Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест; Ман Худо ҳастам, ва монанди Ман ҳеҷ кас нест, ки аз ибтидо анҷомро ва аз замонҳои қадим он чиро, ки ҳанӯз воқеъ нашудааст, эълон мекунам ва мегӯям: «Машварати Ман устувор хоҳад монд, ва ҳар он чи бихоҳам, ба ҷо хоҳам овард»; мурғи шикори аз шарқ, ва он мардеро, ки машварати Маро иҷро мекунад, аз кишвари дур мекунам. Оре, Ман инро гуфтам, ва онро низ ба амал хоҳам овард; Ман онро қасд кардам, ва онро низ анҷом хоҳам дод. Ба Ман гӯш диҳед, эй саҳтдилон, ки аз адолат дур ҳастед: Ман адолати Худро наздик меоварам; он дур нахоҳад буд, ва наҷоти Ман таъхир нахоҳад кард; ва Ман наҷотро дар Сион барои Исроил, чалоли Худ, қарор хоҳам дод. Ишаъё 46:8–13.

Ишаъё ин порчаро дар охири вақти таъхир ҷой медиҳад, зеро дар он вақт «наҷоти» Ӯ дигар «ба таъхир нахоҳад афтод». Ин дар охири сеюним рӯзи боби ёздаҳуми Ваҳй аст. Охири вақти таъхир бо расидани паёми Нидои Нисфи Шаб муайян мегардад, вақте ки лашкари бузурги Ҳизқиёл бармехезад. Вақте ки онҳо бармехезанд, онҳо дар боби ёздаҳуми Ваҳй ҳамчун парчам боло бардошта мешаванд.

Ва баъд аз сею ним рӯз рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси азиме бар онҳое афтод, ки онҳоро медиданд. Ва онҳо овози бузургеро аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро دیدанд. Ва дар ҳамон соат заминларзаи азиме ба вуқӯъ омад, ва даҳяки шаҳр фурӯ рехт, ва дар он заминларза аз одамон ҳафт ҳазор нафар кушта шуданд; ва боқимондагон ба ҳарос афтода, Худои осмонро ҷалол доданд. Войи дуюм гузашт; ва инак, войи сеюм ба зудӣ меояд. Ваҳй 11:11–14.

Ду шаҳиди Ваҳй боби ёздаҳ ҳамчун нишона ба осмон сууд мекунанд, дар ҳамон соат бо заминларза, ки он қонуни якшанбе аст. Дар он вақт, ё чунон ки Юҳанно мегӯяд, «дар ҳамон соат», мувофиқи Ишаъё, боби чилу шаш, Худо «он мард»-ро, ки машварати Ӯро ба иҷро мерасонад, даъват мекунад, ки ӯ ҳамчунин «паррандаи дарранда аз шарқ» аст. Паррандаи дарранда, яъне «он мард», ки Худо ӯро барои иҷро кардани машварати Худ ба қор мебарад, аз «мамлакати дур» меояд. Дар Ишаъё боби даҳ, дар замони «ҳукми золимона», ки он қонуни якшанбе аст, «вайронии» Иёлотии Муттаҳида аз «дур» меояд. «Шарқ» рамзи Ислом аст, зеро дар нубувват онҳо ҳам «фарзандони шарқ» ҳастанд ва ҳам «боди шарқ». «Парранда» дар нубувват дин аст, чунон ки Бобил ҳамчун қафасе пур аз мурғони нафратовар ва нопок тасвир шудааст. «Паррандаи даррандае», ки аз мамлакати дури шарқ

меояд, дини Ислом аст.

Ва ӯ бо овози пурқувват нидо карда, гуфт: «Бобили азим сукут кард, сукут кард, ва маскани девҳо, ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи нопок, ва қафаси ҳар мурғи нопоку нафратангез гардидааст». Ваҳй 18:2.

Иттиҳоди сегонаи Бобили муосир се шакли ҳукумат, ва ҳамчунин се шакли динро ифода мекунад. Дини Созмони Милали Муттаҳид спиритизм аст, дини Иёлоти Муттаҳида протестантизми муртад аст ва дини папа католицизм аст. Ҳамаи он эътиқодҳои динӣ гоҳе ҳамчун замон, вале ҳамчунин ҳамчун парандагон рамзгузорӣ мешаванд. Ин қувваи динӣ ва сиёсии Созмони Милали Муттаҳид аст, ки Иёлоти Муттаҳида ҳамчун подшоҳи асосӣ дар он мебошад, ва папиро бар тахти замин менишонанд. Дар китоби Закарё, маҳз ду паранда папиро барқарор мекунад, ки ҳавворӣ Павлус ӯро дар дуёми Таслӯникиён ҳамчун он «шарир» муаррифӣ мекунад.

Пас фариштае ки бо ман сухан мегуфт, берун омад ва ба ман гуфт: «Акнун чашмони худро боло бардор ва бубин, ин чист, ки берун меравад?» Ва ман гуфтам: «Ин чист?» Ва ӯ гуфт: «Ин эфаест, ки берун меравад». Ва боз гуфт: «Ин сурати онҳост дар тамоми замин». Ва инак, як вазнаи сурб бардошта шуд; ва ин занест, ки дар миёни эфа нишастааст. Ва ӯ гуфт: «Ин шарорат аст». Ва онро ба миёни эфа андохт; ва вазнаи сурбро бар даҳони он андохт. Пас чашмони худро боло бардоштам ва нигаристам, ва инак, ду зан берун омаданд, ва бод дар болҳои онҳо буд; зеро ки онҳо болҳое мисли болҳои лалак доштанд; ва онҳо эфари дар миёни замин ва осмон боло бардоштанд. Он гоҳ ба фариштае ки бо ман сухан мегуфт, гуфтам: «Инҳо эфари ба кучо мебаранд?» Ва ӯ ба ман гуфт: «То барои он дар замини Шинор хонае бино кунанд; ва он барқарор хоҳад шуд ва дар он ҷо бар пояи худаш гузошта хоҳад шуд». Закарё 5:5–11.

Эфа сабадест, ки барои чен кардан истифода мешавад. Он ду зане, ки эфари, яъне сабадери, ки папагӣ дар миёни он нишастааст, ҷой медиҳанд, ду калисо мебошанд. Ду дин он динери, ки дар Китоби Муқаддас ҳамчун «он шарир» муайян шудааст, гирифта, барои вай дар замини Шинор хонае бино хоҳанд кард. Шинор номи дигари Бобил аст, ва калисои католикӣ дар айёми охир Бобили бузург аст.

Ду зане, ки он зани шарирро дар Бобил «барқарор месозанд», «бод дар болҳояшон» доранд. Он замон инчунин мурғонанд, зеро онҳо «болҳо» доранд; ва далели онҳо барои ҷой додани он зан «бод»-и Ислом аст, зеро Ислом дасти ҳар касро ба ҳам меоварад. Он зане, ки боло бардошта мешавад, аз замони захми марговараш дар соли 1798 дар дохили эфа ба дом афтада буд, зеро бар даҳони эфасе, ки ӯ дар он буд, санги сурбине гузошта шуда буд. Аммо ҳангоме ки мусиқии маросими ибодати Набукаднесар оғоз меёбад, он ду зани протестантизми муртад ва спиритизм санги сурбинро дур мекунад ва сари ҳаштумро, ки аз ҳафт аст, боло мебардоранд.

«Вақте ки мо ба бӯҳрони охирин наздик мешавем, ниҳоят муҳим аст, ки дар миёни василаҳои Худованд ҳамоҳангӣ ва ягонагӣ вучуд дошта бошад. Ҷаҳон аз тӯфон, ҷанг ва низоъ пур аст. Вале зеро як сар — қудрати папавӣ — мардум барои муқобилат бо Худо



дар шахси шоҳидони Ў муттаҳид хоҳанд шуд. Ин иттиҳод бо дасти он муртадди бузург устувор гардонда мешавад. Дар ҳоле ки ӯ мекушад омилони худро дар ҷанг бар зидди ростӣ муттаҳид созад, ӯ инчунин барои ҷудо кардан ва пароканда сохтани тарафдорони он амал хоҳад кард. Ҳасад, гумонҳои бад, бадгӯӣ аз ҷониби ӯ барангехта мешаванд, то ки ихтилоф ва ҷудой ба вучуд оранд». Testimonies, volume 7, 182.

Иттиҳоди сегона папиро ҳамчун сар боло мебардорад, зеро онҳо ният доранд он халқро, ки матлуб нест, нобуд созанд.

Зеро, инак, душманони Ту ошӯб барпо мекунад; ва онон ки аз Ту нафрат доранд, сар бардоштаанд. Онҳо бар зидди қавми Ту машварати маккорона кардаанд, ва бар зидди пинҳоншудагони Ту машварат орастаанд. Гуфтаанд: «Биед, ва онҳоро аз миллат будан маҳв кунем, то ки номи Исроил дигар дар ёд набошад». Забур 83:2–4.

Паранда дин аст, ва «парандаи дарранда аз шарқ», ки Худо онро дар «соати» қонуни якшанбе, ҳангоме ки паёми Нисфи Шаб эълон мешавад, меҳонад, Исломи аст. Аз ҳама сабаб, маҳз дар ҳама соат, ки мурдагони эҳёшуда ҳамчун нишона ба осмон сууд мекунад, «войи сеюм»-и Исломи ба зудӣ фаро мерасад. Бинобар ин Ишаё дар ояти якуми боби даҳум мегӯяд: «Вой» бар онҳое ки аҳкоми ноодилона эълон мекунад. «Войҳо»-и Ваҳй Исломи, ва Исломи он довари илоҳӣ, ё олот, ё асо (Ишаё 10:5) аст, ки Худо онро барои ҷазо додани Иёлоти Муттаҳида ба сабаби маҷбур сохтани ибодати якшанбе истифода мебарад.

Боби чиҳилу шашуми Ишаё «парандаи даррандаро аз шарқ» ҳамчун «марде ки машварати Маро ба ҷо меоварад» муайян мекунад. Он «мард» Исломи аст, ва ӯ «аз кишвари дур» ҳонда мешавад, зеро Худо «қасд кардааст», ки Иёлоти Муттаҳидаро, ва баъдан ҷаҳонро, барои иҷбори якшанбе доварӣ намояд, чунон ки дар замонҳои пешин бо Руми бутпараст ва ҷор карнаи аввал, ва сипас бо Руми папавӣ дар қарнаҳои панҷум ва шашуми «Вой» амал кард. Қасди Ў дар боби чиҳилу шашуми Ишаё ин аст, ки «парандаи даррандаро аз шарқ» даъват намояд, ва Ў ба қавми Худ, ки меҳонад машварат ва қасди Ёро бифаҳманд, чунин иттилоъ медиҳад: «Чизҳои пешини қадимро ба ёд оваред: зеро Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест; Ман Худо ҳастам, ва монанди Ман қасе нест, Охириро аз ибтидо эълон мекунам, ва аз замонҳои қадим чизҳоро, ки ҳанӯз иҷро нашудаанд, мегӯям, ва мегӯям: Машварати Ман барқарор хоҳад монд, ва Ман тамоми иродаи Худо ба амал хоҳам овард.»

Дар ояти сеюми боби даҳуми китоби Ишаё, Ишаё се саволи муҳимро сабт мекунад:

Ва дар рӯзи тафаккуди ва дар ҳаробие, ки аз дур хоҳад омад, чӣ хоҳед кард? Ба ки барои мадад хоҳед гурехт? Ва ҷалоли Худо дар қучо хоҳед гузошт? Ишаё 10:3.

Саволи ниҳойи нишон медиҳад, ки замини ҷалолманд бо фармони ноодилона ҷалоли Худо аз даст медиҳад. Ҷалоли Иёлоти Муттаҳидаи Амрико Қонуни асосӣ мебошад, ки дар қонуни якшанбе ба таври қомил барҳам дода мешавад.

«Ва Конституция ба мардум ҳуқуқи худидоракуниро қарор медиҳад ва муқаррар менамояд, ки намоёндагони бо овоздиҳии умумӣ интихобшуда қонунҳоро қабул ва

татбиқ кунанд. Ҳамчунин озодии эътиқоди динӣ дода шуд, ба тавре ки ба ҳар кас иҷозат буд Худоро мувофиқи ҳукми вичдони худ парастии намояд. Ҷумҳуриҳои ва протестантизм ба принципҳои бунёдии миллат табдил ёфтанд. Ин принципҳо сирри қудрат ва шуқӯи он мебошанд». The Great Controversy, 441.

Маҳз Конституцияи он ҷалолро муайян месозад, ки дар қонуни якҷанба дар ҳок вомонда мешавад.

«Вақте ки миллате, ки Худо барои он ба чунин тарзи аҷоиб амал кардааст ва бар он сипари Қудрати Мутлақро густурдааст, аз усулҳои протестанти рӯй мегардонад ва ба василаи қонунгузори худ, бо маҳдуд сохтани озодии динӣ, ба католицизми румӣ пуштибонӣ ва дастгирӣ медиҳад, он гоҳ Худо бо қудрати Худ бар нафъи қавми Худ, ки содиқанд, амал хоҳад кард. Зулми Рум ба қор бурда хоҳад шуд, аммо Масеҳ паноҳгоҳи мост». Testimonies to Ministers, 206.

Дар бораи «фармони ноодилонаи» Ишаё, ки ҳамон қонуни якҷанба аст, ҷалоли Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико аз байн меравад, ва он феврал ба саволи дуҷуми Ишаё ҷавоб медиҳад, ҳангоме ки ба таври набаъӣ барои дарёфти ёрӣ ба Созмони Миллали Муттаҳид, яъне конфедератсияи даҳ подшоҳи Ваҳӣ боби ҳабдаҳум, мегурезад, то ҳамлаи Исломо дар «Вой»-и сеюм баррасӣ намояд. Аввалин аз се савол вазъияти он харобии қонуни якҷанберо муайян мекунад, ки боиси он мегардад, ки Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико қори набаъии худро оғоз намояд, яъне тамоми ҷаҳонро маҷбур созад, ки иттиҳоди қалисо ва давлатро, чунон ки дар ваҳдати Созмони Миллали Муттаҳид ва Қалисои Католикӣ, бо поп дар идораи ин муносибати нопок, таҷассум ёфтааст, қабул кунад. Он ин харобиро «рӯзи боздид» меномад. Ҳамаи ин воқеиятҳои набаъӣ бо маросими бахшидани ҳайкали тиллоии Набукаднесар ҳамоҳанг мебошанд.

Мо боби сеюми китоби Дониёлро дар мақолаи набаъӣ идома хоҳем дод.

«Дар таърихи Набукаднесар ва Балшассар, Худо ба мардуми имрӯза сухан мегӯяд. Маҳкумияте, ки дар ин рӯз бар соқинони замин фуруд хоҳад омад, аз сабаби рад кардани нур аз ҷониби онҳо хоҳад буд. Маҳкумияти мо дар доварӣ аз он сар нахоҳад зад, ки мо дар гумроҳӣ зиндагӣ кардаем, балки аз он сабаб хоҳад буд, ки мо фурсатҳои аз Осмон фиристодашударо барои ошкор намудани ҳақиқат нодида гирифтаем. Воситаҳои ошно шудан бо ҳақиқат дар дастрасии ҳамагон қарор доранд; аммо мо, мисли он подшоҳи худписанду шаҳватпараст, ба чизҳое, ки гӯшро мафтун мекунанд, ва чашмои хуш меоянд, ва қомро қонеъ мегардонанд, бештар таваҷҷӯҳ медиҳем, аз он чизҳое ки зехро ғаний месозанд, яъне ганҷинаҳои илоҳии ҳақиқат. Маҳз ба василаи ҳақиқат аст, ки мо метавонем ба он саволи бузург ҷавоб гӯем: “Чӣ бояд кунам, то наҷот ёбам?”» Bible Echo, September 17, 1894.